

Naar man vil ſammen i den Slags ſtore Ting, ſynes jeg, at man ſkal være eſtkværdig mod hinanden, derved baner man Vejen for det grundige, ſaglige og ærlige Arbejde, ſom ſikkert er gaaet forud i denne Sag, og ſom ſikkert ogſaa vil blive gjort i denne Sag her i Tinget af dem, der ſamles om den. — Grunden til, at jeg tog Ordet, var, at det blev ſagt af det ærede Medlem fra Stubbe-
tøbing (N. S. Larsen), at der tidligere har været Tale om at rette Opfordring til den ærede Juſtitsminiſter om Forelæggelse af Retsreformen her i Tinget, og at Grunden til, at det var ſtrandet og ikke var blevet vedtaget og gennemført, var, at Tinget tvivlede paa ſin egen Arbejdsdygtighed i denne Sag, og om, hvor megen Arbejdskraft det kunde ſætte ind derpaa. Det er muligt, at ogſaa dette har været et Motiv, men jeg erindrer dog, at have hørt andre Motiver. Jeg erindrer, at der i ſin Tid et eller andet Sted har været ſagt, at man i en Udvalgsbetænkning — ikke i en Opfordring fra Salen, hvorpaa der blev navnlig Afſtemning — men i en Udvalgsbetænkning ſkulde have tænkt paa at gøre en ſaadan Henſtilling til Juſtitsminiſteren. Det paſſerede naturligviſe ikke her i Landet, det paſſerede et helt andet Sted for kun 3 Aar ſiden, paa Foranledning af en Mand, ſom heller ikke er her, alſaa ikke hører til denne Forſamling — alſaa det, jeg ſiger, ſaa objektivt og roligt, ſaa blottet for perſonlig Karakter, ſom det kan være. Der blev da ſagt den Gang, at man ønskede at gøre dette, fordi man mente, det var en heldig Vej at gaa. Det kom til Forhandling, hvor vidt man ſkulde gøre ſligt, paa et Sted, hvor der var flere Menneſter til Stede, og der blev da fremhævet meget ſtarke Motiver til ikke at gøre det, ſaa ſtarke, at det gjorde et meget betydeligt Indtryk paa mig. Jeg havde ſtillet mig i Udvalget paa en mere velvillig Maade, kan jeg godt ſige, til en ſlig Opfordring, end jeg gjorde bag efter. Der blev nemlig fremhævet to Hovedargu-
menter til ikke at ſtemme for en ſaadan Opfordring. Det første var det, at man ved at gaa den Vej at ſtille en ſlig Opfordring til Miniſteren, bandt ſig paa en meget betænkelig Maade ſammen med denne ærede Miniſter, ikke juſt med hans Perſon, men med hans Forſlag, paa en Maade, ſom

kunde være meget betænkelig ſiden, og ſom kunde gøre Stillingen vanſkelig for det Ting, ſom havde rettet Opfordringen. Naar f. Eks. et andet Ting et eller andet Sted tog Parti imod det, kunde dette tvinge Parterne ſtærkt ſammen og derved i det hele vanſke-
liggøre Stillingen for Tinget, ſom havde rettet Opfordringen. Men der var et andet Argument, ſom ſærlig ſtærkt blev fremhævet, og det var det, at man ikke kunde rette en ſlig Opfordring, før man med Klarhed vidſte paa det rent praktiſke Omraade, hvad man var ſenig om, i alt Fald Hovedprincipperne. Det blev ſagt, at den Slags Opfordringer ikke kunde rettes under diſſe Omſtændigheder, og det blev fremhævet med ſaa mange og fortrinlige Argumenter af den Mand, der ſagde det, at jeg næſten aldrig har hørt en ſaa fortrinlig Tale. Han fremhævede, at man maatte ved et Udvalg af Medlemmer af det Parti, ſom vilde rette en ſaadan Opfordring, eller ved en Kommiſſion, ſom gif forud, og ſom ikke var bunden ved noget ſom helſt, i Principperne og paa Grundlag af ny fremkomne Ting forberede Sagen og vide, hvad man vilde. Man maatte være klar paa, ſagde han, baade at man vilde ſætte et meget betydeligt Arbejde ind paa Sagen, og hvilket Princip man ſkulde lægge til Grund. Men ſaaledes at tage denne Re-
form, hvortil alene Forſlag, der var flere Aar gamle, forelaa, uden nogen ſom helſt Forberedelse, og uden at der inden for det Parti, der ſkulde rette denne Opfordring, var nogen beſtemt Mening om, paa hvilke Principper man egentlig ſtod, var en betænkelig Sag. Man gjorde derfor retteſt i, at lade den ligge, ſkønt man ellers ſkulde være ſaa villig ſom nogen til at ſætte ſine Øvner ind paa denne Sag, hvis den blev forelagt af egen Drift af Miniſteren, eller hvis man kunde ſaa den tilſtrækkelig forberedt, ſaaledes at der var en vis Fæſthed i Principperne. I modsat Fald formente man, at det var urigtigt at gøre det. Diſſe Argumenter, forbundne med flere andre og belagte med ſer-
beles gode Ekſempler, virkede meget ſtærkt paa mig den Gang og virkede ſaa ſtærkt, at jeg formente, at det ikke var rigtigt at gøre det. Nu kunde det aldrig falde mig ind at ſigte nogen Perſon, men jeg ſkulde tage meget fejl, om den Mand, der ſagde dette, ikke havde en paafaldende Lighed med det